

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra AFTENVISITER

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127434747520/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

dring i den Retning, andre Vilkaar? Nej, men Sagen var blot den, at andre tav stille, mens han var aabenhjærtet; det var ikke klogt at tale om den Slags Ting.

— Han hørte ligesom en Kjøle rasle udenfor paa Køkkentrappen. Skulde det allerede være Mary? Nej, hun kom ikke den Vej! Det bankede paa, et lille rask Slag, og et ungt smilende Dameansigt viste sig i Døren.

„Maa jeg komme, Karsten?“

„Men Du gode Gud, Charlotte, hvordan kommer Du her?“

Han var bleven aldeles bestyrtet ved at se sin Kæreste. Han havde en Fornemmelse af, at nu ramlede det altsammen. Han fik tvunget et stramt Smil frem og søgte at bringe sine Nerver til Ro.

„Ja, Du — var *det* ikke en Overraskelse? Det havde han nok ikke ventet, Fyren dér, som ikke saa meget som rækker mig Haanden til Goddag?“

Hun stod henne ved Døren og lagde Paraplyen fra sig, begyndte saa at trække Handskerne af.

Han gik hen og kyssede hende paa Kinden, der var fugtig af Kulden udenfor. Og han søgte at skjule sin Forvirring ved ivrig at hjælpe hende Kaaben af og anbringe hendes Sager. Imens sagde han i stødvise Ord, hentende dem nede fra Halsen, hvor de sad fast:

„Nej — ventet Dig . . . havde jeg — jo egentlig ikke. Jeg troede — Du sad velbeholden . . . paa Frederiksberg.“

„Ja, men ser Du. Saa fik jeg den mageløse Idé at gaa herop i Stedet for. Jeg havde saa lidt Lyst til det Selskab, langt mere til at være sammen med Dig, og saa narrede jeg Tante. Jeg sa'c, jeg var ikke rask, og saa, da hun var gaaet, løb jeg herop. Var det godt gjort Du?“